

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117255309
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6117255309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., Česká republika, Praha 4 - Michle, Želetavská 1525/1, IČO: 64948242, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Šancová 1/A, IČO. 47 251 336, zastúpený: HMG LEGAL, s.r.o., Bratislava- Mestská časť Staré mesto, Červeňová 14, p r o t i žalovanému: Q. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., o zaplatenie 14.485,52 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k 11Csp/92/2018-170 zo dňa 23.01.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.685,99 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 17.01.2019 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.859,02 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 26.12.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a štvrtým výrokom vyslovil, že žalobca nemá voči žalovanému nárok na náhradu trov konania a žalovanému súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 52 ods.1,3,4, § 53 ods.1 a 9 a § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods.2, § 2 písm.a/, b/ a d/, § 9 ods.1, § 11 ods.1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv od 01.04.2015 do 29.09.2015 a ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v oboch úverových zmluvách bola nesprávne uvedená výška celkovej čiastky, ktorú spotrebiteľ musel zaplatiť v zmysle § 9 ods.2 písm.k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.04.2015 do 29.09.2015. Nie je pritom v zmluve špecifikovaná výška jednej splátky, ktorá mala slúžiť na úhradu úrokov a aj vychádzajúc z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, že pri prvej úverovej zmluve táto splátka úrokov činila 11,15 Eur a pri druhej úverovej zmluve predstavovala 2,81 Eur, takže v tom prípade pri 1.úverovej zmluve celková čiastka činila 5.713,55 Eur (teda nie 5.751,81 Eur ako je v zmluve) a pri 2.úverovej zmluve celková čiastka činila 13.594,85 Eur (nie 13.641,37 Eur uvedených v zmluve). Pokiaľ ide o výšku RPMN súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa nezarátava poistné, nakoľko súd nemohol prijať záver, že žalovaný

musel poistenie uzatvoriť, ak chcel úver za ponúkaných podmienok. Aj keď text zmluvy naznačoval opačný záver, keďže vôbec z neho nevyplývalo, že poistenie nemuselo byť uzatvorené alebo že by žalovaný mohol poistenie odmietnuť (tvrdenie právneho zástupcu o tom, že zo zmluvy to vyplývalo je nesprávne), ale až z neskôr doložených dokladov na výzvu súdu a to žiadosti žalovaného o poistenie a štandardných európskych informácií podpísaných žalovaným sa zmenila dôkazná situácia ohľadom spomínanej okolnosti. V tej súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. Čo sa týka zaplataenia jednorazového poplatku za poistenie hneď pri poskytnutí úveru a to tak, že tento poplatok bol započítaný do výšky úveru vrátane záväzku žalovaného nezrušiť poistenie súd prvej inštancie uviedol, že takého zmluvné podmienky (uvedené v článku II. bod 2 písm. a/ a článku IX. bod 1 úverovej zmluvy) považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný ako spotrebiteľ musel totiž zaplatiť poplatok za službu, ktorá mu ešte nebola poskytnutá a to aj vtedy, ak by zmluva o úvere bola ukončená predčasne napr. splatením úveru pred lehotou splatnosti, k čomu je spotrebiteľ oprávnený s poukazom na § 16 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd však nerozhodoval o neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky, pretože musel by na takúto možnosť upozorniť žalobcu, ktorý by sa mal vyjadriť, čím by sa len predĺžilo konanie, čo by nebolo hospodárne. Súd totiž žalobu v časti tohto poplatku zamietol z iných dôvodov a preto považoval za neúčelné vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepostupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní predmetných úverov, nakoľko nezisťoval bonitu žalovaného. Na výzvu súdu prvej inštancie ohľadom preukázania tejto skutočnosti žalobca poukázal na to, že žalovaný mal už v minulosti uzavreté s ním iné zmluvy, ktoré plnil riadne. Z doložených zmlúv však možno uzavrieť, že išlo len o jednu zmluvu ešte z roku 2004 (teda 11 rokov pred predmetnými zmluvami), pričom nepochybne za tak dlhú dobu pomery žalovaného sa mohli zmeniť. Ďalšie dve zmluvy, ktoré žalobca doložil sa týkajú celkom iného subjektu - obchodnej spoločnosti a je irelevantné, že žalovaný bol v tejto spoločnosti konateľom. V tejto súvislosti poukázal na znenie ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., v ktorom zákonodarca jasne upravil povinnosť veriteľa pri poskytovaní spotrebiteľského úveru zisťovať príjmy, výdavky a rodinný stav spotrebiteľa a nesplnenie tejto povinnosti sankcionoval fikciou o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Aktuálny sporový poriadok zakotvuje dôsledné uplatnenie princípu formálnej pravdy, kladie zvýšený dôraz na procesnú aktivitu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýnimočne na procesné strany. Ustanovenia Civilného sporového poriadku (článok 8, § 132, § 185 C.s.p.) zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov v kontradiktórnom občianskom súdnom konaní teda leží zásadne na stranách sporu. Strana má jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Žalobca žiadnymi relevantnými dôkazmi nepreukázal, že by si splnil svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto platí zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch úverov. Žalovaný by teda mal vrátiť žalobcovi len sumu reálne poskytnutého úveru t.j. pri prvej úverovej zmluve sumu 4.400,- Eur (keďže 528,- Eur bolo započítaných na poistné) a pri druhej úverovej zmluve sumu 10.000,- Eur (na poistné bolo započítaných 1.680,- Eur). Z prvého úveru žalovaný zaplatil (bez úrokov z omeškania) 1.559,86 Eur a z druhého úveru 1.964,63 Eur. To, že žalobca nepostupoval s riadnou odbornou starostlivosťou a nezisťoval bonitu žalovaného, čo zákonodarca kvalifikoval ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 má aj ďalší právny dôsledok a to nemožnosť predčasného zosplatenia úveru ako to vyplýva z § 11 ods. 2 vety prvej citovaného zákona. Právny úkon vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru zo strany žalobcu je preto absolútne neplatný pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto mohol priznať žalobcovi len splatné nezaplatené splátky samozrejme bez úrokov a poplatkov vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pri prvom úvere jedna splátka činí 72,13 Eur (4.400:61). Splatných od 16.04.2015 do rozhodnutia súdu teda do 16.01.2019 bolo 45 splátok po 72,13 Eur, čo je 3.245,85 Eur. Žalovaný pritom z tohto úveru

zaplatil 1.559,86 Eur, preto jeho dlh činí 1.685,99 Eur. Pri druhom úvere jedna splátka bez úrokov a poplatkov je 117,65 Eur (10.000 : 85). Splatných od 25.07.2015 do 25.12.2018 bolo 41 splátok po 117,65 Eur čo predstavuje 4.823,65 Eur. Keďže žalovaný z druhého úveru zaplatil 1.964,63 Eur jeho dlh činí 2.859,02 Eur. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného len k úhrade vyššie uvedených súm a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalobca si uplatnil nárok na úroky z omeškania nie z jednotlivých omeškaných splátok, ale z celej žalovanej sumy po zosplatnení úveru, ktoré však bolo neplatné. S poukazom na dispozičnú zásadu upravenú v § 216 CSP súd preto úroky z omeškania priznal až z celej prisúdenej istiny, ktorá sa však stala splatnou až splatnosťou poslednej priznanej splátky. Žalovaný sa dostal do omeškania až nasledujúci deň po splatnosti príslušnej splátky. Z nedoplatku z prvej úverovej zmluvy súd preto priznal úroky z omeškania od 17.01.2019 do zaplatenia a z druhého úveru od 26.12.2018 do zaplatenia, takže žaloba bola zamietnutá aj v časti úrokov z omeškania požadovaných za predchádzajúce obdobie, teda od 10.05.2017.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tým, že rozhodol podľa ust. 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), teda podľa zásady pomeru úspechu strán v spore. Keďže žalobca bol neúspešný v prevažnej časti uplatneného nároku nemá právo na náhradu trov konania na rozdiel od žalovaného, ktoré mu však preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca a to iba čo do výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania. Namietal, že prvoinštančný súd jednak vykonaným dokazovaním nedostatočne zistil skutkový stav veci, pričom uvedený nedostatok spôsobil nesprávne právne posúdenie veci a zároveň mal za to, že súd nesprávne a svojvoľne aplikoval ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorého zákonný dopad je odlišný než ako ho prezentuje súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania za podané odvolanie v sume 376,25 Eur. Žalobca sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nesprávne uvedených údajoch o celkovej čiastke úverov, nakoľko podľa názoru žalobcu je takýto záver súdu prvej inštancie nesprávny a nepreukázaný. Predmetné zmluvy o úvere obsahujú v jednotlivých ustanoveniach všetky zákonom požadované náležitosti, t.j. aj údaje o výške RPMN a celkových nákladoch spotrebiteľa, respektíve celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný uhradiť. Predmetné údaje boli vypočítané na základe údajov platných v deň uzavretia úverovej zmluvy, žiadosti žalovanej o poskytnutí úveru a v súlade s platnou právnou úpravou. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. A.-D.-XXXXXXXX-XXXX-PRES-SU obsahuje v ustanovení článku II. v bode 16 údaj, ktorý uvádza: „celkové náklady dlžníka v deň uzavretia tejto zmluvy: 823,81 Eur“. Ustanovenie článku II. bod 11 zmluvy o spotrebiteľskom úvere č.: A.-D.-XXXXXXXX-XXXX/PRES-SU uvádza: „celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom: 5.751,81 Eur“. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. A.-D.-XXXXXXXX-XXXX-PRES-SU obsahuje v ustanovení článku II. v bode 16 údaj, ktorý uvádza: „celkové náklady dlžníka v deň uzavretia tejto zmluvy: 1.961,34 Eur. Ustanovenie článku II. bod 7 zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. : A.-D.-XXXXXXXX-XXXX-PRES-SU uvádza: „celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom: 13.641,34 Eur“. V súvislosti s uvedeným zároveň žalobca poukázal na dôvodovú správu k ustanoveniu § 9 ods.2 písm.j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorej citoval a zároveň konštatoval, že odôvodnenie tvrdenia súdu prvej inštancie o nesprávne uvedených údajoch týkajúcich sa celkovej čiastky úveru sú založené na výpočte, ktorý však odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje. Z uvedeného dôvodu je takýto záver súdu prvej inštancie nepreskúmateľný a podľa názoru súdu je potrebné ho považovať za svojvoľný. Všetky údaje uvedené v jednotlivých zmluvách o úvere sú uvedené v súlade s platnou právnou úpravou, t.j.aj údaje o celkových nákladoch žalovaného v spojení s jednotlivými úvermi boli vypočítané na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o úvere. V zmysle uvedených skutočností je jednoznačne zrejmé, že žalobca si splnil svoje zákonné povinnosti a v zmluve o úvere uviedol všetky zákonom požadované náležitosti, ktoré má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil a tým nedostatočne zistil skutkový stav. Čo do vyjadrenia k posudzovaniu bonity klienta žalobca uviedol, že predmetný záver súdu, že sa jedná o bezúročné a bezpoplatkové úvery z dôvodu porušenia povinnosti uvedených v ust. § 7 ods.7 Zákona o spotrebiteľských úveroch je nesprávny, pričom súd prvej inštancie svojvoľne a v rozpore s jednotlivými tvrdeniami žalobcu uzavrel, že žalobca nepreukázal splnenie povinnosti posudzovania bonity klienta. V danom prípade boli žalovanému na základe zmluvy o úvere poskytnuté predschrávané úvery, t.j. úvery boli žalovanému poskytnuté ako stálemu klientovi žalobcu, u

ktorého mal žalovaný v čase poskytnutia úverov viacero produktov, pričom tieto úvery boli žalovanému poskytnuté po predchádzajúcom zhodnotení finančnej situácie žalovaného, t.j. jeho príjmov, výdavkov, obrátov na účtoch žalovaného, ako aj plnenia ostatných zmluvných záväzkov žalovaného a ďalších podstatných skutočností. Medzi žalobcom a žalovaným boli v čase poskytnutia úveru na základe zmluvy o úvere uzatvorené aj ďalšie záväzkové vzťahy. Ako dôkaz predložil žalobca žiadosť a zmluvu o vydaní kreditnej karty - súčasť súdneho spisu, Zmluvu o kontokorentnom úvere č. XXXXXX/SB/XX/XXX ako súčasť súdneho spisu a Dohoda o vydaní a vyplnení blankozmenky č. XXXXXXB/SB/XX/XXX zo dňa 20.02.2013, tiež súčasť spisu. Zároveň mal žalobca za to, že je nesprávny názor súdu prvej inštancie čo do jeho záveru, že dohoda o vydaní a vyplnení blankozmenky a zmluvný vzťah založený zmluvou o kontokorentnom úverovom účte sú pre posudzovanie bonity žalovaného irelevantné. Uvedený právny názor je podľa názoru žalobcu absolútne nesprávny, keďže súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy aj iné majetkové práva žalovaného, ktoré taktiež preukazujú jeho bonitu, a teda schopnosť splácať poskytnutý úver. Žalobca odvolaciemu súdu predložil v prílohe podania aj ďalšie listinné dôkazy preukazujúce lustráciu žalovaného v jednotlivých registroch a to ako dôkaz check list, výpis z obchodného registra, výpis zo živnostenského registra, výpis MV SR týkajúci sa stratených a odcudzených dokladov, výpis zo zoznamu dlžníkov SP, výpis z registra bankových úverov a záruk. V čase poskytnutia úverov žalovanému zákonná úprava neobsahovala konkrétnu úpravu podmienok za akých je možné poskytnúť predschválené úvery. Konkrétnejšia úprava bola prijatá až zákonom č. 373/2018 Z.z., ktorým došlo aj k novelizácii Zákona o spotrebiteľských úveroch tým, že do ustanovenia § 7 bol doplnený ods.43. Znenie uvedeného odseku žalobca v odvolaní citoval. Je teda zrejmé, že žalobca pri poskytovaní úverov neposudzoval bonitu klienta na základe údajov z obdobia, kedy bol žalovanému poskytnutý úverový rámec a kreditná karta, t.j. údajov z roku 2004 tak ako to uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Žalobca práve naopak v čase poskytovania úverov posudzoval bonitu na základe informácií o finančnej situácii žalovaného v čase poskytnutia jednotlivých úverov, pričom v čase poskytnutia týchto úverov bol žalovaný bonitným klientom. Nie je možné súhlasiť s tvrdeniami súdu prvej inštancie o nepreukázania splnenia si povinnosti preverovania bonity klienta, nakoľko uvedené závery súdu prvej inštancie sú založené na nedostatočne a nesprávne zistenom skutkovom stave, pričom ako žalobca uviedol vyššie, bonitu klienta preveroval v súlade s platnou právnou úpravou. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň uvádza, že v dôsledku hrubého porušenia povinnosti preverovania bonity klienta je potrebné právny úkon žalobcu, ktorým určil predčasnú splatnosť jednotlivých úverov posudzovať ako absolútne neplatný podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na podporu uvedeného záveru súd prvej inštancie odkazuje na ust. § 11 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca však v súvislosti s vyššie uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie uviedol, že tento názor považuje za absolútne nesprávny, svojvoľný a odporujúci platnej právnej úprave. Ustanovenie § 11 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch prvá veta nedefinuje nemožnosť určenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru, ale nemožnosť jednorazového zaplatenia tohto úveru, pričom ide o dva pojmovo a skutkovo odlišné termíny zakladajúce odlišné sankcie pre veriteľa. Určenie predčasnej splatnosti je oprávnenie veriteľa stanoviť za zákonných podmienok, t.j. najmä v prípade neplnenia záväzku dlžníkom riadne a včas termín splatnosti úverov pred jeho konečnou splatnosťou definovanou úverovou zmluvou. Až po určení predčasnej splatnosti úveru vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka splatenie poskytnutých finančných prostriedkov jednorazovo, t.j. vcelosti, pokiaľ sa s dlžníkom nedohodnú inak. Samotný Zákon o spotrebiteľských úveroch dôsledne rozlišuje termín jednorazového splatenia úveru a predčasnej splatnosti úveru, čo nepochybne vyplýva aj z ust. § 12 ods.3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak veriteľ nesplnil povinnosti podľa ods.1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa predčasne splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade, ak by mal zákonodarca v úmysle sankcionovať hrubé porušenie povinnosti preverovania bonity klienta nemožnosťou predčasného zosplatenia úveru, táto skutočnosť by vyplývalo zo znenia ust. § 11 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch tak ako to vyplýva zo znenia ustanovenia § 12 ods.3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie nesprávne, svojvoľne a odporujúci platnej právnej úprave posúdil predčasné zosplatenie úverov ako absolútne neplatné právne úkony, čím nad rámec platnej právnej úpravy sankcionoval žalobcu. Rovnako nie je možné súhlasiť ani s tvrdením súdu prvej inštancie o porušení povinností posudzovať bonitu klienta, nakoľko ako žalobca uviedol vyššie, túto povinnosť si v čase poskytnutia úverov splnil.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania

v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.05.2020 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 01.04.2015 bola medzi stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. A.-D.-XXXXXXXX-XXXX-PRES-SU, ktorou žalobca poskytol žalovanému bezhotovostný úver vo výške 4.928,- Eur. Základné podmienky úveru sú uvedené v článku II. tak, že z úveru 528,- Eur je poskytnutých na úhradu jednorázovo splatného poplatku poistenia schopnosti splácať úver a 4.400,- Eur predstavuje bezúčelový úver. Dohodnutá bola fixná úroková sadzba 5,90 % p.a., splátka 95,04 Eur, počet splátok - 1 splátka úrokov a 60 anuitných splátok, splatnosť 16.deň v mesiaci. Prvá splátka bola splatná 16.04.2015 a posledná 16.04.2020. Celkové náklady spotrebiteľa boli vyčíslené na 823,81 Eur a celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť na 5.751,81 Eur. V zmluve je uvedené RPMN 11,66 % a vymenované sú aj predpoklady použité pre jej výpočet. Obsiahnutý je tiež údaj o priemernej RPMN - 18,34 %, odplata 17,62 % za rok a najvyššia prípustná odplata 36,68%. Bod 20 zmluvy sa týka poistenia schopnosti splácať úver a uvádza sa, že strany si dojednávajú súbor poistenia A, pričom poplatok za zradenie do poistenia je dohodnutý ako súčin 0,2% zo sumy úveru podľa bodu 2 písm. b/ (teda 4.400,- Eur) a počtu splátok. V bode 21 zmluvy sú špecifikované rôzne poplatky. Článok VIII. zmluvy je označený ako mimoriadna splatnosť úveru. Uvádza sa v ňom, že ak nastane niektorá zo skutočností ohrozujúcich riadne a včasné plnenie záväzku dlžníka, ktorá je podľa ustanovení tejto zmluvy alebo OP označená za dôvod mimoriadnej splatnosti úveru, záväzky dlžníka sa stávajú splatnými. Práva a povinnosti banky a dlžníka súvisiace s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru spravujú OP. Bližšie podmienky poistenia sú upravené v článku 9. V bode 1 sa uvádza, že poistený podpisom zmluvy potvrdzuje svoj súhlas s poistením, ktoré poskytuje ERGO Poistovňa, a.s. podľa rámcovej poistnej zmluvy č. 1000006 z 12.04.2013 a že poistený sa zaväzuje po dobu trvania poistenia dohodnutého v článku 2 poistenie nezrušiť. Aj keď konkrétne podmienky ako aj práva a povinnosti oboch strán v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru majú byť uvedené v OP žalobcu, žalobca predložil len ich prvú a poslednú stranu, kde zosplatnenie úveru sa vôbec neuvádza. Až na výzvu súdu predložil kompletné obchodné podmienky žalobcu na poskytovanie úverov fyzickým osobám - nepodnikateľom, ktorým mimoriadna splatnosť úveru je upravená v článku 10. Podobne až na výzvu súdu predložil žalobca aj výpis z úverového účtu žalovaného. Z neho je zrejmé, že 02.04.2015 mu bol poskytnutý reálne úver vo výške 4.400,- Eur, keďže zvyšná suma 528,- Eur bola započítaná ako poplatok za poistenie. Žalovaný zaplatil na istine, zmluvných úrokoch a poplatkoch sumu 1.559,86 Eur. Poslednú splátku zaplatil v auguste 2016. Listom zo dňa 07.11.2016 žalobca vyzval žalovaného na úhradu 2 splátok za september a október 2016 vo výške 191,70 Eur v lehote 5 dní od doručenia s tým, že pri trojmesačnom omeškaní veriteľ pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný tento list prevzal 09.11.2016. Ďalšia výzva bola zo dňa 15.03.2017 a keďže k žiadnej úhrade nedošlo, listom zo dňa 09.05.2017 oznámil žalobca žalovanému predčasnú splatnosť úveru. Pohľadávku z 1.úveru vyčíslil na 3.739,04 Eur ako istinu, úroky 136,85 Eur, úroky z omeškania 24,11 Eur a poplatky 6,48 Eur a vyzval žalovaného na úhradu tejto sumy v lehote 3 dní od doručenia výzvy. Či toto oznámenie žalovanému doručil a kedy však nepreukázal. Strany uzavreli podľa toho istého formuláru aj ďalšiu zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 22.07.2015 pod č. A.-D.-XXXXXXXX-XXXX-PRES-SU. Iné boli len základné podmienky úveru v článku II., ktoré boli nasledovné: výška úveru 11.680,- Eur, z toho 1.680,- Eur na úhradu poplatku za zaradenie do poistenia schopnosti splácať úver a zvyšok 10.000,- Eur ako bezúčelový úver, úroková sadzba fixná vo výške 4,40 % p.a., výška splátky 161,81 Eur, počet splátok - 1 splátka úrokov a 84 anuitných splátok, platobný deň - 25.deň v mesiaci, prvý platobný deň 25.07.2015 a posledný 25.07.2022, výška odplaty 7,27 %, celkové náklady dlžníka 1961,34 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 13.641,34 Eur, RPMN 9,70 %, pričom sú vymenované aj predpoklady použité na výpočet RPMN a priemerná hodnota RPMN 10,39 %. Z výpisu z úverového účtu žalovaného vyplýva, že žalovanému bol reálne poskytnutý úver 10.000,- Eur, keďže zvyšná suma z dohodnutého úveru a to 1.680,- Eur bola započítaná ako poplatok za poistenie. Žalovaný na istine, zmluvných úrokoch a poplatkoch zaplatil 1.964,63 Eur. Poslednú splátku zaplatil v júli 2016. Listom zo dňa 07.11.2016 žalobca vyzval žalovaného na úhradu troch splátok za august, september a október 2016 vo výške 474,63 Eur do 5 dní od doručenia s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Išlo o jeden list, ktorý sa týkal aj prvého úveru a teda žalovaný ho prevzal 09.11.2016. Oznámenie o predčasnej splatnosti úveru bolo realizované tým istým listom ako pri prvom úvere, teda zo dňa 09.05.2017.

10. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu aj na preukázanie splnenia povinnosti veriteľa ohľadom zisťovania bonity žalovaného a tiež na vyjadrenie, či žalovaný musel uzatvoriť poistenie schopnosti splácať úver. Vo vyjadrení zo dňa 07.06.2018 žalobca uviedol, že z úverových zmlúv nevyplýva povinnosť uzavrieť poistenie, ktoré bolo uzatvárané výhradne na základe žiadosti žalovaného. Doložil pritom obe žiadosti žalovaného o poistenie spotrebiteľského úveru k obom úverovým zmluvám, v ktorých žalovaný vyznačil súbor poistenia A (z možných troch druhov). Ohľadom preverovania bonity žalovaného uviedol, že úvery mu boli poskytnuté ako solventnému klientovi, k čomu žalobca dospel na základe iných zmluvných vzťahov, v ktorým si žalovaný plnil svoje záväzky riadne a včas. Ako dôkaz o tom doložil žiadosť žalovaného o vydanie kreditnej karty ešte z 21.07.2004, podľa ktorej je zamestnaný v súkromnom sektore s čistým mesačným príjmom 15.348,- Sk a doložil aj zmluvu o kontokorentnom úvere z 25.02.2008, podľa ktorej však dlžníkom je obchodná spoločnosť DIGITAL, FaF, s.r.o., za ktorú konal žalovaný len ako jej konateľ. Z doložených Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli poskytnuté žalovanému pri uzavretí úverových zmlúv, ktoré sú predmetom žaloby a ktoré podpísal žalovaný vyplýva, že na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nemuselo uzatvoriť poistenie na jeho zabezpečenie (č.l. 91 a 94).

11. Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.04.2015 do 30.06.2015 a 29.09.2015 veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

12. Podľa ust. § 11 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.04.2015 do 30.06.2015 a 29.09.2015, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia na údaj z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

13. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

14. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

15. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice

2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej).

16. Napokon odvolací súd poukazuje aj na novšie rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-679/18 zo dňa 05.11.2018 OPR-Finance s.r.o. proti GK zo dňa 05.03.2020, z ktorého vyplýva, že články 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS musia byť vykladané v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú, aby z úradnej povinnosti skúmal, či došlo k porušeniu predzmluvných povinností veriteľa stanovených v článku 8 tejto smernice, t.j. povinnosti posúdiť úvery-schopnosť spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, za podmienky, že sankcie spĺňajú požiadavky tohto článku 23. Články 8 a 23 Smernice 2008/48 musia byť zároveň vykladané v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej úprave, podľa ktorej sa sankcie za porušenie predzmluvných povinností veriteľa posúdiť úveryschopnosť spotrebiteľa, t.j. neplatnosť úverovej zmluvy v spojení s povinnosťou tohto spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú istinu v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatniť iba z podmienky, že spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v 3-ročnej premlčacej dobe.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, zákon č. 129/2010 Z.z. a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca bol súdom vyzvaný na predloženie dôkazov, tak ako uviedol súd prvej inštancie v bode 20.odôvodnenia rozsudku. Žalobca v odpovedi uviedol, že úvery boli poskytnuté žalovanému ako solventnému klientovi, k čomu žalobca dospel na základe iných zmluvných vzťahov, v ktorých si žalovaný plnil svoje záväzky riadne a včas. Predložil ako dôkaz žiadosť žalovaného o vydanie kreditnej karty z 21.07.2004, podľa ktorej je zamestnaný v súkromnom sektore s čistým mesačným príjmom 15.348,-Sk a doložil zmluvu o kontokorentnom úvere z 25.08.2008, podľa ktorej skutočne bola dlžníkom obchodná spoločnosť DIGITAL, FaF, s.r.o., za ktorú konal žalovaný len ako konateľ. Tak je to i čo do dohody o vydanie vyplnení blanko zmenky. Uvedené dôkazy oboznámil súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 23.01.2019. Zároveň odvolací súd konštatuje, že žalobca na tomto pojednávaní v rámci svojho záverečného prednesu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Mal za to, že splnil všetky svoje zákonné povinnosti, a to vrátane postupu s riadnou odbornou starostlivosťou, keď vyhodnocoval bonitu žalovaného podľa predchádzajúcich jeho záväzkových vzťahov so žalobcom, pričom tieto svoje záväzky v čase uzatvorenia daných zmlúv si plnil riadne a včas. Žalobca mal zároveň za to, že obe zmluvy obsahujú všetky potrebné zákonné náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. V odvolaní žalobca znova poukazuje na žiadosť o zmluvu o vydaní kreditnej karty zo dňa 21.07.2004, ktorá má slúžiť na overenie bonity žalovaného i na zmluvu o kontokorentnom úvere zo dňa 25.02.2008, kde jednoznačne klientom je DIGITAL, FaF, s.r.o. a znova na dohodu o vydaní a vyplnení blanko zmenky zo dňa 20.02.2013, kde tiež klientom je DIGITAL, FaF, s.r.o.. Zároveň žalobca predložil check list, výpis z obchodného registra, výpis zo živnostenského registra, výpis MVSR týkajúci sa stratených a odcudzených dokladov, výpis zo zoznamu dlžníkov FP, výpis z registra bankových úverov a záruk. Odhliadnuc od toho, že uvedené údaje doručil žalobca až v odvolacom konaní, uvedené nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, napríklad počet vyživovaných povinností, mesačné výdavky žalovaného a mohol si urobiť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebný pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy, nešlo o riadne preukázanie splnenia si povinností uloženej žalobcovi podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. pre účely posúdenia splnenia povinností uloženej dodávateľovi. Nie je smerodajné aká bola reálna finančná a majetková situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ, teda žalobca, pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Poskytnutie úverových pôžičiek je veľmi vážnym

predmetom podnikateľskej činnosti. Pritom nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé čo postretné dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda až sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinností konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzavretí zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný domáci rozpočet a to ako stranu príjmov tak stranu výdavkov a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver, t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

18. Odvolací súd plne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že by si splnil svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z., a preto skutočne platí zákonná domienka o bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch úverov. Žalovaný teda mal vrátiť žalobcovi len sumu reálne poskytnutého úveru, t.j. pri prvej úverovej zmluve sumu 4.400,- Eur, keďže 528,- Eur bolo započítaných na poistné a pri druhej úverovej zmluve sumu 10.000,- eur, pretože na poistné bolo započítaných 1.680,- Eur. Z prvého úveru žalovaný zaplatil 1.559,86 Eur a z druhého úveru 1.964,63 Eur. Zároveň odvolací súd plne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepostupoval s riadnou odbornou starostlivosťou a nezisťoval bonitu žalovaného, čo zákonodarca kvalifikoval ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 má aj ďalší právny dôsledok a to nemožnosť predčasného zosplatnenia úveru ako to vyplýva z § 11 ods. 2 vety prvej citovaného zákona. Právny úkon vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru zo strany žalobcu je preto absolútne neplatný pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd preto mohol priznať žalobcovi len splatné nezaplatené splátky samozrejme bez úrokov a poplatkov vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pri prvom úvere jedna splátka činí 72,13 Eur (4.400:61). Splatných od 16.04.2015 do rozhodnutia súdu teda do 16.01.2019 bolo 45 splátok po 72,13 Eur, čo je 3.245,85 Eur. Žalovaný pritom z tohto úveru zaplatil 1.559,86 Eur, preto jeho dlh činí 1.685,99 Eur. Pri druhom úvere jedna splátka bez úrokov a poplatkov je 117,65 Eur (10.000 : 85). Splatných od 25.07.2015 do 25.12.2018 bolo 41 splátok po 117,65 Eur čo predstavuje 4.823,65 Eur. Keďže žalovaný z druhého úveru zaplatil 1.964,63 Eur jeho dlh 2.859,02 Eur.

19. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v oboch úverových zmluvách bola nesprávne uvedená výška celkovej čiastky, ktorú spotrebiteľ musel zaplatiť tak ako to vypočítal súd prvej inštancie v bode 37 odôvodnenia rozsudku. Správny je i záver čo sa týka nezarátania poistného pokiaľ ide o výšku RPMN a na poukaz súdu prvej inštancie na ustanovenie § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z. v bode 38 odôvodnenia rozsudku, i čo do zaplatenia jednorazového poplatku za poistenie hneď pri poskytnutí úveru tak, že tento poplatok bol započítaný do výšky úveru vrátane záväzku žalovaného nezrušiť poistenie a záver súdu prvej inštancie, keď považoval uvedené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tak ako to popísal v bode 39 odôvodnenia rozsudku.

20. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v napadnutej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Preto si odvolací súd osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

21. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, preto odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 , 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú. Neúspešný žalobca nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu

náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/544/2015.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.